

„Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.“ Toto Slovo dá smysl i našemu životu, našemu utrpení a jednoho dne i naší smrti. Všeobecné bratrství, pro něž chceme žít, mír a jednota, které chceme vytvářet okolo sebe, jsou jen prázdným snem a vidinou, pokud nejsme připraveni jít po cestě, jakou nám ukázal náš Pán.

Jak dokázal „přinášet mnoho ovoce“?

SDílel s námi všechno. Vzal na sebe naše utrpení. Stal se s námi temnotou, smutkem, únavou, rozporem... Zakusil zradu, samotu, byl sirotkem... Jedním slovem: „sjednotil se s námi“ a vzal na sebe vše, co nás tížilo.

Stejně tak i my. Zamilování do Boha, který se stává naším „bližním“, máme příležitost říci mu, že jsme mu nesmírně vděční za jeho nekonečnou lásku – budeme žít tak, jak žil On. I my jsme „bližními“ pro ty, se kterými se v životě setkáme. Chceme být připraveni „sjednocovat“ se s nimi, brát na sebe nejednotu, nést s nimi bolest nebo řešit nějaký problém konkrétní láskou, která se stala službou.

Ježíš opuštěný se dal celý. Ve spiritualitě, která je zaměřena na něj, má Ježíš Zmrtvýchvstalý plně zazářit a radost to má dosvědčit.

Chiara Lubichová

Dvě semínka

Dvě semínka se ocitla vedle sebe v plodné podzimní půdě. První semínko povídá: „Já chci vyrůst. Chci zapustit kořínky hodně hluboko a vyrašit nad zem. Chci rozvinout jemné lístky jako vlajky ohlašující příchod jara. Chci, aby mě slunce hrálo do tváře a aby mi na okvětních plátcích zářily kapičky rosy!“

A rostlo.

Druhé semínko si řeklo: „Mám to ale osud! Bojím se. Jestli zapustím kořínky do země, nevím, na co v té tmě můžu narazit. Jestli si prorazím cestu nad tvrdou zem, můžu si poničit svůj jemný klíček. A co když přijde hlemýžď a bude mi chtít sníst všechny lístečky? A kdybych rozvílo květy, může přijít nějaké dítě a utrhnout mi je. Ne, raději počkám, až bude bezpečněji.“

A čekalo.

Jednoho dne v předjaří vyběhla ven slepice a snažila se vyhrabat ze země něco k snědku. Našla semínko a sezobla je.

Bruno Ferrero – Paprsek slunce pro duši

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Felix Porsch – Evangelium sv. Jana – Malý stuttgartský komentář; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Petr Karas – Boží slovo na každý den

5. neděle postní – cyklus B

25. března 2012

²⁰Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátých zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. ²¹Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ ²²Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. ²³Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. ²⁴Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrna nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. ²⁵Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. ²⁶Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtou. ²⁷Nyní je moje duše rozzechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. ²⁸Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ ²⁹Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ ³⁰Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. ³¹Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. ³²A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Jan 12,20-33

Úvod k meditaci

Ježíš mluví o své oběti. Zve při tom i nás, abychom mu obětovali svoji svévolnost a neochotu sloužit Bohu i lidem: „Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje...“

Výklad biblického textu

Kontext: Po slavnostním vjezdu Ježíše do Jeruzaléma (Jan 12,12n.) následuje delší Ježíšova řeč. Je to poslední Ježíšova veřejná řeč a ukončuje jeho sebezjevení světu (veřejnosti).

Podnětem řeči jsou Řekové, tj. pohané, kteří se chtějí s Ježíšem setkat. Tito Řekové přišli o velikonočních svátcích do Jeruzaléma, aby uctili pravého Boha. Nejednalo se zde o proselyty, tj. pohany, kteří přijali židovský Zákon s obrázkou a se všemi dalšími rituálními předpisy, ale o takzvané „bohobojné“, to je pohany, kteří přijali víru v jednoho Boha a převzali jen část židovského Zákona (sobotní příkázání, předpisy o pokrmech atd.).

1. čtení:
Jer 31,31-34

2. čtení:
Žid 5,7-9

Evangelium:
Jan 12,20-33

Srovnání:
Jan 7,35

Sk 6,1

Jan 1,44; 6,5

Jan 14,8; 6,36

Jan 20,29

Jan 1,41; 6,8

Mt 26,45

Mk 14,41

Jan 13,31-32

Jan 17,1

1 Kor 15,36

Mt 10,39;

Mt 16,25

Mk 8,35

Lk 9,24; 17,33

Mk 10,21

Jan 14,3; 17,24

Žl 6,4

Mk 14,34-35

Jan 12,23

Mk 1,11; 9,7

Jan 5,37; 11,42

Jan 3,18;

Jan 5,22.27;

Jan 9,39; 12,48

Lk 10,18

Jan 3,14; 8,28

Mt 20,19; 26,2

Jan 18,32

Tito „bohabojní“ se ale nenechali obřezat, a tak v podstatě zůstali pohany. Pouze zde v tomto úryvku se v celé evangelní tradici objevují tito „bohabojní“. Ze Skutků apoštolů se dovídáme, že povelikonoční zvěstování evangelia je nejlépe přijato právě u nich a skrze ně pak evangelium proniká mezi pohany a do celého světa.

v. 21: Mezi Ježíšovými dvanácti učedníky

byli pouze dva, kteří byli nositelé řeckého jména: Filip a Ondřej. Jméno Filip znamená „přítel koně“ a jméno Ondřej znamená „mužný, tj. statečný, odvážný“.

v. 23: Ježíš osobně kázal pouze Židům, zatímco k pohanům se obraceli s kázáním až apoštolové. Zdá se, že se Ježíš jakoby nezabývá záměrem Řeků, ale začíná mluvit o *své hodině*. Avšak Ježíšova smrt je předpokladem misie u pohanů, neboť patří k nejbohatším plodům Ježíšovy smrti.

v. 27: Podle svědectví všech čtyř evangelíů se Ježíš před svou smrtí obrací v modlitbě ke svému Otci. Atmosféra líčená v Janově evangeliu připomíná Ježíšovu modlitbu v Getsemanské zahradě, jak nám ji zachycují ostatní tři evangelia, proto mluvíme o *janovské hodině na Olivové hoře*.

V Matoušově evangeliu se Ježíš modlí, aby se stala Boží vůle, zatímco v Janově evangeliu se modlí, aby Boží jméno bylo oslaveno. Jedná se o různé varianty proseb, se kterými se setkáváme v modlitbě „Otčenáš“ a které vyjadřují styl Ježíšovy modlitby.

v. 28: Na Ježíšovu modlitbu odpovídá hlas z nebe. Tato slova zaznívající z nebe dávají najevo účinek Ježíšovy smrti. Ježíšův příchod do tohoto světa byl spojen s oslavením Otce. Celý Ježíšův život, jeho vyučování, veškeré jeho skutky byly spojeny s Otcovým oslavením. Zvláště pak Ježíšova smrt je oslavou Otce, protože On Ježíše vzkřísil z mrtvých a protože Ježíš skrze svou smrt zprostředkovává dar života. Lidé, kteří uslyšeli tento hlas, se ulekli. Někteří se domnívali, že zahřmělo, jiným se zdálo, že promluvil anděl. Ježíš se však ujímá slova a zdůrazňuje důležitost tohoto okamžiku: „Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen“ (Jan 12,31). Ježíšova smrt sice zdánlivě poukazuje na vítězství ďábla, ve skutečnosti však Ježíšova smrt znamená jeho zničení.

Ježíšova smrt na kříži je zároveň konečným vítězstvím nad ďáblem. On bude vyvržen ven (Jan 12,31). Již nemá žádné mocenské postavení. Působení ďábla je charakteristické tím, že člověka odděluje od Boha, že člověku Boha zakrývá a že zrak člověka v pohledu na Boha zatemňuje. Ježíšova smrt je největším zjevením Boží lásky vůči lidem. Ježíšova smrt dává najevo jeho poslušnou a nerozlučitelnou sounáležitost s Bohem. Tímto způsobem se ďáblův záměr zásadně setkal s nezdarem. S Ježíšovou smrtí rovněž začíná Ježíšovo univerzální působení, které zahrnuje všechny lidi. Ježíš vyvýšený na kříži jako znamení Boží lásky (srov. Jan 3,14-17) a vyvýšený k Otci v jeho nebeskou moc dosahuje ke všem lidem a přivádí je do oblasti působení své lásky. Tímto způsobem je vyvýšen rovněž pro Řeky, kteří touží Ježíše spatřit.

Další texty v týdnu

Po: Iz 7,10-14; Žid 10,4-10; Lk 1,26-38

Út: Nm 21,4b-9; Jan 8,21-30

St: Dan 3,14-20.91-92.95; Jan 8, 31-42

Čt: Gn 17,3-9; Jan 8,51-59

Pá: Jer 20,10-13; Jan 10,31-42

So: Ez 37,21-28; Jan 11,45-56

K tématu

Hle ve stínu smrti vzkvétá jaro života. Z jediného zrnka, působením síly Ducha se mnohé klasy začínají vlnit a dozrávat na Slunci. Křehké a poddajné paprskům světla. Mnoho zrnků a jen jedna mouka rozemletá, lisovaná, smíšená. My, společně shromáždění a naplnění společným Duchem. Tvé slovo Pane, to vzácné semeno, se stává zralým plodem. Shromáždil jsi nás smlouvou, která z nás tvoří tvé syny a bratry a sestry Ježíše Krista. Obilné zrnko mrtvé a vzkříšené... On shromáždil naše zrnka do jediného chleba života, který se stal jeho tělem. Vzkříšený Kriste, ty nás sytíš tímto chlebem a proměňuješ nás v jedno svaté společenství, ve tvé oslavené tělo, tvé živé Slovo pro svět, který trpí a očekává ohlášení tvé naděje. Děkujeme ti, dobrý Otče, za tvé dary. Děkujeme ti, že jsi pro nás zemřel a vstal z mrtvých. Děkujeme ti, Utěšiteli Duchu Svátý, který jsi nás povolal do tohoto společenství. Sjednoceni Boží láskou zde následujeme Krista při našich každodenních povinnostech. Pro nás jsi připravil hostinu smlouvy, kde se nasytíme nebeským chlebem, abychom byli společně tvým pokrmem a tvým slovem a tvou jistou nadějí v tomto světě bez naděje.

Časopis Naim

„Jestliže pšeničné zrnko nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.“

Tato Ježíšova slova jsou výmluvnější než nějaké pojednání a otevírají před námi tajemství života. Ježíšova radost neexistuje bez bolesti přijaté s láskou. Není zmrtvýchvstání bez smrti. Ježíš tady hovoří o sobě a vysvětluje význam svého života.

Do jeho smrti chybí několik dní. Bude bolestná a pokořující. Proč má umřít právě ten, který prohlásil, že On sám je Život? Proč má trpět ten, který je nevinný? Proč ho mají tupit, dávat mu políčky, vysmívat se mu, přibít ho na kříž? Proč takový hanebný konec? A především, proč On, který žil v trvalém spojení s Bohem, se bude cítit od svého Otce opuštěn? I jemu smrt nahání strach. Ale bude mít svůj smysl – Zmrtvýchvstání.

Přišel proto, aby shromáždil rozptýlené Boží děti, aby zbořil každou hranici, která rozděljuje národy i jednotlivé lidi, aby přinesl bratrství lidem, kteří jsou navzájem rozdělení, aby přinášel mír a vytvářel jednotu. Avšak za to je třeba zaplatit. Aby přitáhl všechny k sobě, musí být vyzdvižen ze země na kříž. Máme zde nejkrásnější přirovnání z celého evangelia:

On je tím pšeničným zrnem.

Ve velikonocní době se nám představuje z výšky svého kříže, ukazuje nám své utrpení a svou slávu jako tajemství nejvyšší lásky. Tam daroval všechno: odpuštění svým vrahům, zločinci ráj, nám dal matku a své tělo a svou krev, celý svůj život, až po výkřik „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

V roce 1944 jsem napsala: „Víš, že nám dal všechno? Co víc nám ještě může dát Bůh, který z lásky jako by zapomněl, že je Bohem?“ Dal nám možnost stát se Božími dětmi. Vytvořil nový lid, učinil nové stvoření. Pšeničné zrnko, které padlo do země a zemřelo, o Letnicích již dozrálo v bohatý klas – tři tisíce lidí všech národů se stávají „jedním srdcem a jednou duší“, pak jich je pět tisíc, pak...